

עפ"ת 32483/12/20 - נסים גבאי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 32483-12-20 נסים גבאי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90116064925

בפני	כבוד השופט העמית י' צלקובניק
מערער	נסים גבאי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. המערער, נהג אוטובוס, הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירה של קיפוח זכות לעשיית שימוש בדרך, בניגוד לתקנה 21(ב)(1) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, והוטל עליו קנס בסך של ₪ 750 ושני חדשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי למשך שנתיים. הערעור מופנה כנגד ההרשעה והעונש.

2. על פי העובדות שהתבררו, הוגשה נגד המערער הודעת תשלום קנס (בסך של ₪ 500), ביום 5.11.2018, סמוך לאחר השעה 08:00, בכך, שבעת שנהג באוטובוס בשדרות בן גוריון בנתניה, לפני היציאה דרומה, ממחלף פולג לכביש 2, ביצע את העבירה המפורטת בהודעת הקנס (ת/1) אותה ערך השוטר מריאן לאה, אליו נלווה השוטר ניר סורסקי, שניהם שוטרי ימ"ר את"נ צפון, שעסקו בפעולת אכיפה. בת/1 צוין כי לפני הפניה ימינה במחלף, לעבר כביש 2, המערער נסע תחילה בנתיב הימני, אשר היה עמוס בכלי רכב, ולאחר מכן פנה שמאלה לנתיב השמאלי "וכאשר התקרב ל(מ)חלף... מיד פנה ימינה לנתיב הימני הפונה לכביש 2, דבר שגרם לרכבים לבלום ואף לצפור...הרכבים נאלצו אף לבלום...". עוד נרשמה תגובת המערער בדוח: "עשיתי את זה בשביל הנוסעים".

3. השוטר מריאן חזר בעדותו בבית המשפט על הנאמר בדוח; לדבריו נסעו שני השוטרים ברכבם מאחורי האוטובוס, "וראינו שהאוטובוס נוסע בנתיב הימני שאמור לפנות ימינה לכיוון כביש 2 לדרום, ולפתע הוא לקח בגלל שהיה עומס רכבים מהירידה מהמחלף...את הנתיב השמאלי...ונסע בנתיב השמאלי המשיך ישר, איך שהגיע לקראת המחלף ירד ימינה במכה דבר שגרם לרכבים שהיו בנתיב הימני אחריו לבלום, לצפור ולסטיות קלות עם ההגה, זה מה שנקרא קיפוח זכות" (עמוד 5 לפ'). ובהמשך: "הוא כנראה מיהר או לא יודע מה, הוא לקח את הנתיב על יד משמאל, עקף את הכל השירה ופנה ימינה".

השוטר סורסקי הגיש דוח נפרד (ת/2) בו צוין כי בשל דרך נהיגת האוטובוס כמתואר "רכבים שנסעו על הנתיב נאלצו לסטות מנתיבם"; עם זאת אישר בעדותו, בתשובה לשאלות המערער, כי המערער "עצר בנתיב ישר עד שאיכשהו התפנה", כדי שיוכל לעבור (ע' 7 - 8).

עמוד 1

4. המערער מסר בעדותו כי נוכח תכנון לקוי של המחלף, נוצר באותה תקופה עומס יום יומי, בלתי נסבל של כלי רכב, המצטופפים החל מהצומת המרומזר המוביל לפניה ימינה, למחלף, שבהמשכו קיים נתיב מיוחד לתחבורה ציבורית (נת"צ), המשתלב בהמשך, עם הנת"צ בכביש 2. משכך, כמי שנהג באותו בוקר באוטובוס שבו היו 60 נוסעים, ביקש להשתלב בנתיב הימני לצורך הגעה לנת"צ, ואולם המערער מכחיש כי פגע בזכות הדרך של נהגים אחרים; נהפוך הוא. אלה כיבדו את רצונו והניחו לו להשתלב בנתיב הפונה ימינה כדי שיוכל להגיע לנת"צ. עוד טען המערער כי שני השוטרים שהעידו לא ידעו למסור פריטים על מבנה הצומת, לא הכירו את הרגישות התעבורתית במקום, ואין לראותם כשוטרי תנועה מקצועיים.

5. בית המשפט קמא קבע בהכרעת דינו, כי עדויות השוטרים מהימנות, והן משתלבות ומחזקות זו את זו. עוד צוין כי בתגובתו של המערער: "עשיתי את זה בשביל הנוסעים", קיים חיזוק לעדויות השוטרים. בנוסף עמד בית המשפט על כך כי המערער לא הכחיש בעדותו כי עקף את הרכבים שנסעו בנתיב הימני על מנת לחסוך זמן המתנה ממושך בשל עומס התנועה, ובכך קיפח זכותם של הנהגים בנתיב הימני "שהשתרכו לאיטם לכיוון הירידה לכביש 2 בעוד הנאשם עקף אותם".

6. המערער חזר במסגרת ערעורו על עיקרי הטענות שהעלה בבית המשפט קמא, והוא סבור כי יש להורות על זיכוי ואף על השתת פיצויים לטובתו בשל "הטראומה" שנגרמה לו, עקב ההליכים בתיק.

7. לא מצאתי מקום לקבלת הערעור.

לערכאה הדיונית הבוחנת את העדויות המושמעות בפניה מכלי ראשון, יתרון על פני ערכאת הערעור שאינה מתערבת בממצאי ההתרשמות מהעדים, אלא במקרים חריגים שבענייננו אינם מתקיימים. בית המשפט קמא נתן אמון מלא בעדויות השוטרים, ולא סבר כי הדוח שהוגש לקה בחוסר מקצועיות, או באי הבנה של מבנה המחלף, וצרכי הסעת נוסעים ברכב הציבורי. בית המשפט קמא קבע כי עדויות השוטרים מהימנות, ויש לאמץ את דברי השוטרים לפיהם סטה המערער תחילה לכיוון הנתיב השמאלי, לצורך עקיפת טור המכוניות הנע בנתיב הימני, ואז סטה לעבר הנתיב הימני, לצורך ירידה במחלף. עם זאת, סבור אני, כי יש מקום לקבל טיעונו של המערער ביחס לסתירה העולה לכאורה, בתיאורי השוטרים לגבי הדרך בה בחר המערער לחזור לנתיב הימני. בעוד השוטר מריאן מציין כי האוטובוס חזר "במכה" ואילץ את הנהגים לבלום, אישר השוטר סורסקי. בדרך תמציתית אומנם, כי המערער המתין עד שהתפנה מקום, ואולם גם עד זה מאשר בת/2, כי כלי הרכב נאלצו לסטות מנתיבם עקב חדירת האוטובוס לנתיב הנסיעה.

מוכן אני להניח, נוכח טיעונו הנרגשים למדי של המערער בפניי, כי אכן סבר בינו לבין עצמו, כי הניסיון להשתלב בנתיב הימני, תוך עריכת "קיצור דרך", שיקף לגבי דידו, צורך ממשי לקדם את נסיעת האוטובוס עמוס הנוסעים לעבר הנת"צ, בשל תנאי הדרך הבלתי נסבלים לטעמו, שהיו עלולים לעכב את הנסיעה לזמן ארוך בצורה בלתי סבירה, ולפגוע בנוסעים; עם זאת, אין כל בסיס לטענת המערער ממנה עשוי להשתמע כי לנהג האוטובוס, כרכב ציבורי, קיימת עדיפות על פני הנהגים האחרים, "הרגילים", החולקים נתיב נסיעה משותף, גם אם נתיב זה משתלב לבסוף בנתיב תחבורה ציבורי. העובדה כי המערער כפה את הכניסה לנתיב, שלא בתורו, על חשבון נהגים אחרים הממתינים לתורם, מהווה קיפוח זכות של המשתמשים האחרים בדרך, ובנסיבות אלה אין מקום

להתערב במסקנתו המרשיעה של בית המשפט קמא.

8. המערער, בן 73, נוהג מזה עשרות שנים, ועברו ככלל, תקין. הוא ראה במקצועו יעוד, ועוסק בפעולות הדרכה שונות. עוד יש לזקוף לקולא, במידה מסוימת, את הנאמר על ידי השוטר סורסקי, לפיה המערער נכנס לנתיב בדרך "מתונה" יותר ממה שתואר על ידי השוטר לאה. נוכח שיעורו של הקנס המקורי שהוטל והנסיבות שצוינו, מצאתי להורות על ביטולו של עונש הפסילה המותנה, ולהותיר את הקנס שהוטל, בסך של 750 ₪, על כנו.

9. הערעור לעניין ההרשעה נדחה. הערעור לעניין העונש מתקבל כמפורט בסעיף 8 לעיל.

ניתן היום, ב' אדר תשפ"א, 14 פברואר 2021, בהעדר הצדדים, ויועבר למערער ולמשיבה באמצעות מזכירות/נט.